

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3Tos/10/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119013680
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2119013680.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci odsúdeného J. P., o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava, zo dňa 04.12.2019, sp. zn. 3PP/118/2019-26, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 23.01.2020 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného J. P., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd rozhodol tak, že podľa § 66 ods. 1 písm. b), § 66 ods. 2 Trestného zákona žiadosť odsúdeného J. P., o podmienkové prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Komárno, zo dňa 10.07.2014, sp. zn. 3T/45/2014, zamietol. Okresný súd svoje zamietavé stanovisko odôvodnil tým, že posudzujúc žiadosť odsúdeného o podmienkové prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zistil, že pre pozitívne rozhodnutie v jeho prospech nie sú splnené podmienky uvedené v § 66 odsek 1 písmeno b/ Trestného zákona. Odsúdený síce splnil prvú zákonnú (formálnu) podmienku, že vykonal potrebnú časť z výmery uloženého trestu odňatia slobody, avšak nespĺnil ani jednu z materiálnych podmienok (a to, že počas doterajšieho výkonu trestu preukazuje schopnosť viesť riadny život - plnením svojich pracovných i mimopracovných úloh a zároveň, nie je dôvodné očakávanie vedenia riadneho života odsúdeného na slobode).

Pri prvej zákonnej (materiálnej) podmienke - preukázanie polepšenia vo výkone trestu plnením svojich povinností okresný súd skonštatoval, že táto nie je splnená v plnom rozsahu, pričom vychádzal z obsahu hodnotenia ÚVTOS, ktoré konštatovalo, že odsúdený čiastočne spĺňa podmienky na podmienkové prepustenie a odporučilo jeho podmienkové prepustenie s dohľadom. Okresný súd prihliadol najmä na plnenie cieľov stanovených programom zaobchádzania, ktoré odsúdený plní len čiastočne, vzhľadom na nekritický postoj k spáchanej trestnej činnosti, ako aj na menej priaznivú resocializačnú prognózu. Okresný súd poukázal aj na tú skutočnosť, že správanie a vystupovanie odsúdeného, ktoré je hodnotené na požadovanej úrovni, ako aj to, že plní a rešpektuje príkazy a nariadenia príslušníkov, nemôže byť samo o sebe dôvodom pre použitie takého mimoriadneho inštitútu, akým je podmienkové prepustenie, nakoľko sa jedná o správanie odsúdeného v prostredí vynútenej disciplíny a poriadku.

Pri druhej zákonnej (materiálnej) podmienke okresný súd uviedol, že v nadväznosti na prvú materiálnu podmienku ani táto nie je splnená, nakoľko podmienkové prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody má význam len vtedy, ak vzhľadom na účel trestu a ďalšie okolnosti je odôvodnený predpoklad, že odsúdený bude viesť na slobode riadny život a viac sa nedostane do rozporu so zákonom. Osobitne na tomto mieste okresný súd poukázal na faktory menej priaznivej resocializačnej prognózy, a to spáchanie zločinu, nedostatok vzdelania a dlhodobá nezamestnanosť odsúdeného. Tiež je potrebné zohľadniť nekritickosť odsúdeného v jeho postoji k spáchanej závažnej trestnej činnosti, napriek tomu, že je už šiesty rok vo výkone trestu odňatia slobody. Okresný súd teda v prípade odsúdeného vyhodnotil,

že nie je u odsúdeného možné dôvodne očakávať, že po podmiennečnom prepustení bude viesť riadny život, nakoľko v zmysle hodnotenia odsúdeného doposiaľ nie je možné konštatovať dovŕšenú nápravu páchatela a vyhodnotiť celkový pozitívny účinok výkonu trestu odňatia slobody na osobu odsúdeného. Vzhľadom na uvedené má okresný súd za to, že podmiennečným prepustením odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody by nebol naplnený jeden zo základných účelov trestu, ktorým je ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestných činov.

Proti uzneseniu okresného súdu ihneď po jeho vyhlásení podal sťažnosť odsúdený J. P. (č. I. 25 spisu), ktorú do konania sťažnostného súdu aj bližšie písomne odôvodnil (č. I. 30 spisu).

V písomne odôvodnenej sťažnosti uviedol, že nie je stotožnený s dôvodmi zamietnutia jeho žiadosti o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Poukázal na to, že jeho slabá účasť na rôznych aktivitách vychádzala z toho, že tieto aktivity mu nevyhovovali. Nehrá šach, dámu, ani karty. Rovnako nie je športový typ, pretože má zdravotné problémy. Rád číta a sleduje televíziu. Je málo spoločenský a vyhovuje mu čiastočná samota. Ďalej uviedol, že mu bolo udelených niekoľko pochvál za upratovanie a doposiaľ mu nebol udelený žiadny disciplinárny trest. Záverom uviedol, že v novembri 2020 vykoná celý uložený mu trest odňatia slobody a podľa jeho názoru je teda zbytočné, vzhľadom na doposiaľ dĺžku vykonaného trestu aby zostával vo výkone trestu odňatia slobody. Z týchto dôvodov navrhol sťažnostnému súdu aby vyhovel jeho žiadosti o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

Krajský súd v Trnave ako nadriadený orgán na podklade včas a riadne podanej sťažnosti, podľa § 192 ods. 1 písmeno a/, b/ Trestného poriadku preskúmal správnosť výrokovej časti napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo a zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná. Z pripojeného spisu okresného súdu sťažnostný súd zistil, že:

- Odsúdený vykonáva trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Komárno, zo dňa 10.07.2014, sp. zn. 3T/45/2014 pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov v ústave na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

- Predpokladaný koniec trestu má mať dňa 22.11.2020.

- Lehotu podľa § 66 odsek 1 písmeno b/ Trestného zákona splnil dňa 22.07.2018.

- Z registra trestov vyplýva, že odsúdený bol 1-krát súdne trestaný (za vyššie uvedenú trestnú činnosť). Krajský súd v rámci prieskumnej povinnosti vyplývajúcej mu z citovaného ustanovenia preskúmal postup súdu I. stupňa pri rozhodovaní o žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie a dospel k záveru, že tento postupoval správne a v súlade so zákonom, keď zistil, všetky rozhodné skutočnosti pre svoje rozhodnutie, tieto vyhodnotil individuálne i vo vzájomných súvislostiach podľa § 2 odsek 12 Trestného poriadku a dospel k správne záveru, že sťažnosti odsúdeného nie je možné vyhovieť.

V napadnutom uznesení okresný súd v súlade s ustanovením § 176 odsek 2 Trestného poriadku rozviedol všetky základné právne skutočnosti, na základe ktorých mal za to, že žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody nie je možné vyhovieť. Krajský súd sa s dôvodmi uvedenými v napadnutom uznesení stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Na to, aby mohol byť odsúdený podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody je v zmysle § 66 ods. 1 Trestného zákona nevyhnutné, aby okrem formálnej podmienky, spočívajúcej vo vykonaní zákonom určenej dĺžky trestu, súčasne splnil aj dve materiálne podmienky, ktoré spočívajú v tom, že svojim správaním vo výkone trestu preukázal polepšenie a zároveň možno od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Okresný súd správne zistil, že odsúdený splnil len formálnu podmienku na podmiennečné prepustenie a zároveň správne a v súlade so zákonom posúdil nespĺnenie oboch materiálnych podmienok na podmiennečné prepustenie.

Sťažnostný súd si všetky závery okresného súdu prezentované v napadnutom uznesení osvojil a v celom rozsahu na ne odkazuje bez potreby opakovania týchto dôvodov vo svojom sťažnostnom uznesení. V tejto súvislosti sťažnostný súd poukazuje na to, že v dvojinštandardnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a v prípade, ak sa sťažnostný súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne nie je potrebné, aby tieto opakovával vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal. (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo/2/2018 z 23. januára 2018).

Z hodnotenia odsúdeného riaditeľom ÚVTOS možno zistiť, že jeho správanie vo VTOS nepreukazovalo polepšenie v takom rozsahu, aby mohlo byť konštatované splnenie tejto podmienky. Odsúdený len čiastočne plní ciele stanovené programom zaobchádzania, zamerané na dodržiavanie ústavného poriadku, časového rozvrhu dňa a rozvíjanie sebadisciplíny. Resocializačná prognóza je podľa hodnotenia rizika sociálneho zlyhania menej priaznivá (spáchaný zločin, bez vzdelania, dlhodobo bez práce). Navyiac je potrebné poukázať na to, že odsúdený je vo výkone trestu viac ako šesť rokov a počas tohto obdobia dosiahol len tri pochvaly, čo možno považovať len za formálne prispôbenie sa podmienkam výkonu trestu.

Okresný súd rovnako správne a v súlade so zákonom konštatoval neexistenciu aj druhej materiálnej podmienky, kedy k svojej trestnej činnosti má nekritický postoj, čím odôvodňuje obavu, že v prípade podmieneného prepustenia nebude viesť riadny život a opätovne sa dopustí trestnej činnosti. Sťažnostný súd v tomto smere uvádza, že na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody neexistuje „právny nárok“. Podmienené prepustenie je totiž na mieste len v tom prípade, ak vzhľadom ku všetkým okolnostiam, ktoré môžu mať v tomto smere význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život a že tu nie je pre spoločnosť príliš veľké riziko recidívy, čo v danom prípade nie je splnené.

Krajský súd na rozdiel od okresného súdu prihliadol v zmysle § 66 ods. 2 Trestného zákona aj na povahu spáchaného trestného činu, kedy sa zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona dopustil voči svojej manželke a zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona sa dopustil voči svojmu maloletému synovi.

Krajský súd teda nezistil žiadne dôvody pre zmenu napadnutého uznesenia, ktoré by boli v prospech odsúdeného, preto jeho sťažnosť zamietol ako nedôvodnú v zmysle § 193 ods. 1 písmeno c) Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.